

foreningen, som foranledigede, at der i forrige Rigsdagsamling skete en Henvendelse til Ministeriet om at faa Oplysninger fra Fællesrepræsentationen for Haandværk og Industri, ikke var noget Udtryk fra Haandværkerforeningen, da denne forud havde tiltraadt Fællesrepræsentationens tidligere Strikvelse. Jeg synes, at den Afgørelse, man træffer, sidst, maa være den, man synes er rigtigst, og naar en Forsamling for nylig har taget en anden Beslutning, end den tidligere har taget, maa den sidste dog vist være den, man maa rette sig efter, hvis man overhovedet vil tage noget Hensyn dertil.

Der er endnu adskilligt mere, der kunde siges, men jeg skal ikke trætte det høje Ting længere. Jeg skal meget anbefale, at man, inden man afgør denne Sag, søger at faa saa fylldige Oplysninger som muligt om Arbejdsretternes Virksomhed andre Steder, og ogsaa paa rette Steder søger Oplysning om, hvor mange Sager af denne Slags der ere forekomne i de større Kommuner og kunne bringes ind for Arbejdsretterne.

Indenrigsministeren (Hørring):

Det ærede Medlem, som nu havde Ordet, rettede en Forespørgsel til Indenrigsministeren om Forstaelsen af Forslagets § 1, for saa vidt der er brugt det Udtryk, at ved Arbejdsgivere forstaaes de paagældende næringsdrivende. Jeg skal hertil svare, at jeg tror, at Forstaelsen af dette Udtryk vil give sig af sig selv, naar man ser hen til Næringsloven, og navnlig da, naar man, som vi tør haabe, i en nær eller ikke fjern Fremtid faa gennemført det Forslag til en revideret Næringslov, som foreligger i Folketinget. Det vil deraf fremgaa, at det med Hensyn til Spørgsmaalet, om vedkommende er næringsdrivende eller ikke, ikke kommer an paa, om han har Næringsbevis eller ej, idet Næringsloven ikke blot omfatter de bundne, men ogsaa de fri Næringer. Næringsdrivende maa enhver være, der lever af et Erhverv, som ifølge Næringsloven kan betegnes som Næringsdrift; men derimod stiller det sig ganske vist anderledes, naar Spørgsmaalet bliver dette, om Staten kan antages at drive Næring, om Staten for sit Vedkommende kan falde ind under denne Lov. Det tror jeg ikke, jeg tror, at Forholdet er det, at Staten, naar den udøver noget, som ellers vilde være Næringsdrift, i alt Fald ikke kan blive næringsdrivende i noget Forhold og heller ikke i dette Forhold. Det samme maa muligvis gælde Kommunerne; men i saa Henseende er jeg ikke saa ganske sikker. Noget Uklarhed kan her for saa vidt være, til Stede baade med Hensyn til Para-

graf 1 og ogsaa med Hensyn til den anden Paragraf, som det ærede Medlem fremdrø, nemlig § 5. Men saadanne Ulydeligheder ville kunne findes baade i disse Paragraffer og i andre Bestemmelser i Forslaget, hvori der ganske sikkert er ikke saa faa Ulydeligheder til Stede endnu.

Jeg skal over for det 12te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) tillade mig at gøre et Par Bemærkninger angaaende hans Udtalelser om Enighedskamrene. Det ærede Medlem har, tror jeg, set noget urigtigt paa, hvad Enighedskamre egentlig skulle udrette. Han mente, at endogaa Navnet var urigtigt, han vilde hellere have, at disse Kamre skulde hedde Forligs- og Bølgiftskamre. Jeg tror netop, at Navnet er saa rigtigt, som det vel kan være; thi det, som disse Kamre skulle udrette, er jo netop at tilvejebringe Enighed mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, men derimod ikke at træffe nogen som helst retskraftig Afgørelse mellem dem. Det er jo givet, at de Forhold, som blive forhandlede under Enighedskamrene, ikke ere Retsforhold i almindelig Forstand, det er ikke Spørgsmaalet om, hvad der er eller har været Ret mellem de paagældende; men Spørgsmaalet er kun dette at søge at skaffe en Uenighed af Vejen, som er opstaaet mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, og som lægger Hindringer i Vejen for Arbejdet i Fremtiden. Dette er det afgørende. Det er, saaledes som Forslaget udtrykker det, Forhold, som gælde Arbejdsforholdets Fortsættelse og Genoprettelse. Det er med Hensyn til Fremtiden, at de virke eller skulle virke, og det er endda saaledes, at man maa sige, at det, som Enighedskamrene opnaa, har ikke nogen Betingelse for at kunne leve mere end den Dag, da Enighedskamret er blevet enigt. Der er ikke noget som helst Vaand hverken for Arbejdsgivere eller for Arbejdere til at fortsætte Arbejdet paa de Bilkar, som Enighedskamret maaste har bragt Enighed til Stede om. Enhver af Parterne kan, om det skal være, Dagen efter gaa fra Enigheden igen. Jeg fremhæver dette stærkt, fordi det dermed er givet, at man ikke vil kunne komme til en saadan Ordning, som det ærede Medlem tænker sig, nemlig en Ordning baseret paa Tvang. Man kan hverken tvinge Folk ind under Enighedskamre eller tvinge dem til at bøje sig for Enighedskamrenes Afgørelse. Derfor er det ganske naturligt, at de Bestemmelser, der her ere truffne angaaende Enighedskamrenes Virksomhed, maa forekomme det ærede Medlem svævende. Det ligger i, at det Standpunkt, hvorfra han betragter Bestemmelsen, ganske sikkert ikke er